

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Пословни број Гж. 551/15
Дана: 22.4.2015. године
НОВИ САД

У И М Е Н А Р О Д А !

Апелациони суд у Новом Саду, у већу судија Јулијане Будинчевић, председника већа, Вере Кнежевић-Мандић и Душка Перичина, чланова већа, у правној ствари **тужиоца Р. В.** из Б. К.,, кога заступа Т. Р., адвокат у А., против **туженог Р. Т.** из Б.г К.,, кога заступа Ј. Ц., адвокат у Б. К., **ради признања права својине и права коришћења**, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Панчеву-судске јединице у Алибунару, пословни број П.106/10 од 29.6.2010. године, а поступајући по налогу Уставног суда изнетом у Одлуци бр. Уж. 3151/12 од 26.2.2015. године, у седници већа одржаној дана 22.4.2015. године донео је

П Р Е С У Д У

Жалба туженог **СЕ ДЕЛИМИЧНО УСВАЈА**, па се пресуда Основног суда у Панчеву-судске јединице у Алибунару, пословни број П.106/10 од 29.6.2010. године

- **ПОТВРЂУЈЕ** у побијаном усвајајућем делу из ст. 1. изреке и у делу одлуке о трошковима спора из ст. 3. изреке.

- **УКИДА** у побијаном делу из ст. 2. којим је наложено РГЗ - Служби за катастар непокретности А. да спроведе измену границе парцела како је у ст. 1. наведено и тужба у овом делу **ОДБАЦУЈЕ**.

Одбија се захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом је усвојен тужбени захтев и утврђено да је тужилац власник стамбене зграде саграђене делом на парц. топ. бр. К.о Б. К. и носилац права коришћења земљишта под зградом ширине са уличне стране 0,45 метара, дужине 8,79 метара укупне површине 1,98 м², како је графички приказано на скици одражавања премера Службе за катастар непокретности А. од 29.4.2004. године, па се тужени обавезује да трпи да се изврши исправка међне-граничне линије између његове парцеле и парцеле тужиоца топ. бр. К.о Б. К., припајањем површине од

1,98 м² парцели тужиоца. Ставом 2. изреке наложено је РГЗ- Служби за катастар непокретности А. да спроведе измену границе парцела како је у ставу 1 наведено, а ставом 3. обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 60.800,00 динара, у року од 15 дана, под претњом извршења.

Жалбу је благовремено изјавио тужени, путем пуномоћника, из свих разлога предвиђених чл. 360. ЗПП, са предлогом да се побијана пресуда преиначи или укине и предмет врати на поновно суђење. У жалби се истиче да је првостепена пресуда захваћена битном повредом правила поступка из чл. 361 ст. 2 тач. 12 ЗПП, да је суд базирао пресуди на скици која могла да се користи у поступку, као и да оцена доказа није правилно извршена.

Одговор на жалбу није изјављен благовремено, па није разматран.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду посл.бр. Гж. 1173/11 од 7.3.2012. године жалба туженог је усвојена и првостепена пресуда укинута а тужба одбачена.

Против ове другостепене одлуке тужилац је поднео уставну жалбу Уставном суду, који је у поступку по уставној жалби Одлуком посл.бр. Уж-3151/12 од 26.2.2015. године, између осталог, уставну жалбу Р. В. усвојио и утврдио да је решењем Апелационог суда у Новом Саду посл.бр. Гж. 1173/11 од 7.3.2012. године повређено право подносиоца уставне жабле на правично суђење, зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије, па је то решење поништено и одређено да исти суд поново одлучи о жалби изјављеној против пресуде Основног суда у Панчеву-судске јединице у Алибунару, пословни број П. 106/10 од 29.6.2010. године. Предмету је дат нови посл. број Гж. 551/15.

Поступајући по овом налогу Уставног суда, Апелациони суд у Новом Саду је у седници већа одржаној дана 22.4.2015. године поновио поступак одлучивања о жалби туженог и нашао да је **жалба делимично основана**.

Испитујући побијану пресуду у границама разлога наведених у жалби, пазећи по службеној дужности на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 1, 2, 5, 7. и 9. ЗПП, као и на правилну примену материјалног права, сходно одредби члана 372. став 2 ЗПП, овај суд је нашао да првостепена пресуда није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка на које овај суд пази по службеној дужности, нити битном повредом из чл. 361. ст. 2. тач. 12. ЗПП, на коју се указује жалбом, да је чињенично стање потпуно и правилно утврђено а материјално право правилно примењено, осим у делу којим суд налаже РГЗ да спроведе измену границе парцела, јер у том делу захтев не спада у судску надлежност па је пресуда захваћена битном повредом поступка из чл. 361. ст. 2. т. 2. ЗПП.

Првостепени суд утврђује да је тужилац власник стамбене зграде која је уписана у зкњ ул. бр. ... К.о Б. К., а изграђена на парц. топ. бр. у пов. од 0,02,53 ха, изграђено земљиште у селу и парцеле топ. бр. њива у селу од 0,02,62 ха и носилац права коришћења под наведеним бројевима. Стамбена зграда тужиоца изграђена на спорном делу парцеле и тужилац је у непрекидном поседу од 1962. године када је купио наведени објекат, што значи више од 45 година. Тужени је власник породичне стамбене зграде изграђене на суседној парцели укњиженој у зкњ ул. бр.

К.о Б. К., парц. бр. изграђено земљиште од 0,04,77 ха и носилац права коришћења на земљишту испод објекта. Тужилац је стекао наведену стару зграду која се налази на парцели бр. још године, коју неометано користи све до 2003. године, када је тужени поставио уличну ограду и зашао у део парцеле тужиоца. Вођен је ванпарнични поступак под бр. Р-19/03, а странке су упућене да у парници докажу своје право својине. Током 1968. године урађен је нов премер у к.о. Б. К. и формиране су парц. топ. бр., и, а пре обнове су то биле парц. бр./,/ и

Надаље суд утврђује да је према старом премеру граница између парцела парничних странака ишла правом линијом, спољном ивицом зида стамбене зграде тужиоца. Новим премером та граница је померена и део површине парцеле коју је раније користио тужилац сада је припојена парцели туженог, тако да по новом стању граница више не иде правом линијом већ укосом, захватајући и део објекта тужиоца. Фактички, у поседу спорне површине је и даље тужилац, јер се његов зид налази на том делу који је раније по старом премеру припадао њему, а сада по новом премеру припада туженом. Због тога постоји разлика између фактичког стања на терену и постојећег катастарског и грунтовног стања међе. Приликом обнове премера могуће је да дође до промене површине парцеле које су раније користили власници, јер се нови премер увек ради у другачијој пројекцији и другачијој размери. Већина грађана добије другачију површину од оне коју су раније користили. Приликом излагања може се уложити жалба, али суд сматра да тужилац само на основу излагања и графике није могао да стекне утисак да је његова површина промењена, јер тек касније геометри на основу анализе и бројева могу доћи до стварне површине која је изложена. Тужилац није уложио жалбу када је вршено ново снимање и нови премер 1968. године. Земљишне књиге су касније обновљене 1980. године, али према стању премера из 1968. године. У Б. К. за грађевински део земљишта урађен је катастар непокретности од стране Службе за катастар, али такође према подацима премера из 1968. године. Уколико би гранична линија између посела странака ишла праволинијски, она би се налазила 30 цм према поседу туженог рачунајући од стуба капије.

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд правилно примењује материјално право, осим у делу којим налаже РГЗ да спроведе измену границе парцела.

Правилно првостепени суд усваја тужбени захтев налазећи да је пре обнове премера линија између парцела парничних странака ишла право, а да је након обнове међна линија између парцела остала закривљена, те да је тужбени захтев основан јер, иако је туженом према новом премеру припао део парцеле коју је раније користио тужилац, тужени за такав посед нема правни основ (нема уговора или другог правног посла, а нема ни стицања путем одржаја, јер тужени није савестан). Сама чињеница израде новог премера није основ за стицање права својине, а тужени никада није био у поседу земљишта које је његово по новом премеру, нити је тужилац напустио посед дела парцеле која му је припадала по старом премеру.

Неосновано тужени жалбом указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 361. ст. 2. т. 12. ЗПП која се огледа у неразумљивости изреке пресуде и противречности између разлога пресуде и садржине исправа односно записника. Изрека којом првостепени суд обавезује туженог да трпи исправку међе-граничне линије, супротно жалбеним наводима, није у супротности са чињеничним утврђењем да је тужи-

лац и даље фактички у поседу спорне површине, која је по старом премеру била саставни део његове парцеле а по новом припада туженом, напротив управо оправдава одлуку суда да тужбени захтев у овом делу усвоји.

Жалбени наводи којима се указује на погрешно и непотпуно чињенично утврђење нису основани, будући да, супротно жалбеним наводима, правилно првостепени суд чињенично стање заснива, између осталог, и на скици од 29.4.2004. године, која се жалбом неосновано доводи у сумњу. Наиме, на рочишту одржаном 28.5.2010.године на лицу места странке су учиниле неспорном скицу коју је израдио РГЗ Служба за катастар А. од 29.4.2004. године, те је жалбено указивање на то да се не зна када је и по чијем налогу скица направљена неосновано. Такође није основано ни указивање жалиоца на исказ геометра Б. С., будући да његов исказ да је међа била у реду није у супротности са чињеничним утврђењем да је граница између парцела приликом премера померена, а међа је постављена у складу са новим премером те нема контрадикције између исказа овог сведока и чињеничног утврђења.

Неосновано жалилац указује на то да би се усвајањем тужбеног захтева довела у питање правна сигурност и створила конфузија старог и новог премера, будући да је управо променом међних граница и успостављањем тренутног међног стања дошло до ситуације у којој тужилац, иако је власник објекта у чијем је поседу више од 50 година није и корисник земљишта под објектом. Основано тужилац тужбеним захтевом тражи утврђење права својине на оном делу своје стамбене зграде који се, без икакве његове кривице или питања, по новом премеру налази у оквирима граница суседне парцеле, као и права коришћења прецизно одређеног дела земљишта под зградом, према правилу *superficies solo cedit*. Ово његово право (право коришћења земљишта које се налази под легално уписаном зградом-објектом у власништву) може се оставарити управо спровођењем налога о измени садашње граничне линије између парцела, како би се спорна површина припојила кућној парцели тужиоца, на којој се и раније налазила.

Како се ни осталим жалбеним наводима не доводи у сумњу правилност и законитост донете одлуке, на основу наведеног, применом члана 375. ЗПП одлучено је као у изреци пресуде и пресуда потврђена у делу којим је утврђено право власништва тужиоца на стамбеној згради саграђеној делом на парц. топ. бр. 1679 и право коришћења земљишта под зградом.

У преосталом усвајајућем делу, међутим, првостепена пресуда захваћена је битном повредом одредаба парничног поступка из чл. 361.ст.2.т.2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности.

Према одредбама Закона о државном премеру и катастру и уписима права на непокретностима („Службени гласник РС“ бр [72/2009](#) и [18/2010](#)), упис промене права на непокретностима врши Републички геодетски завод, а у поступку уписа права на непокретностима сходно се примењују одредбе Закона о општем управном поступку. Из наведеног произилази да се поступак уписа промене права на непокретностима врши у управном поступку, по захтеву странке, а то указује да је предметна тужба недозвољена у делу којим је тражено да суд наложи Републичком геодетском заводу, СКН А. да спроведе измену границе парцела како је у ставу 1 наведено. Према томе, измена граница парцела врши се на захтев

странке, а не по службеној дужности, те нема основа да се тужбом тражи да суд наложи РГЗ-у који није странка у поступку да ову радњу изврши. Како је побијаном пресудом мериторно одлучено о овом захтеву, учињена је битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 2. ЗПП, те је ваљало првостепену пресуду у наведеном делу укинути, а тужбу у поменутом делу одбацити, применом одредбе члана 376. став 2. ЗПП, будући да одлучивање у овом делу не спада у судску надлежност.

Неосновано жалилац указује на погрешну одлуку о трошковима спора, сматрајући да нема основа да се тужени обавезе на плаћање трошкова у ситуацији где није дао повода за тужбу, будући да је својим противљењем тужби и тужбеном захтеву тужени проузроковао вођење парнице те правилно првостепени суд тужиоцу досуђује нужне трошкове. Стога је и у овом делу, применом одредбе члана 387. ст .1. т. 2. ЗПП, првостепена пресуда потврђена.

Како тужени са жалбом у претежном делу није успео, његов захтев за накнаду трошкова жалбеног поступка је применом чл. 149. ЗПП одбијен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА

Јулијана Будинчевић, с.р.

Зто: